

PANO
ÇUKA

Urdhëroni
në vendlindjen
time

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8114-1

E 92

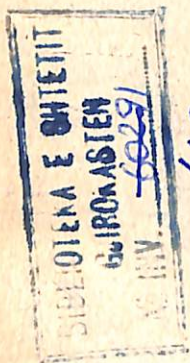

vjersha e poeme

PANO ÇUKA

URDHËRONI
NE
VENDLINDJEN
TIME...

Vjersha e poemë

SHËTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

SKËNDERBEU

Nga shekujt na fanitesh, Skënderbe,
mbi atin këmbëshpejtë e luftethinjur,
me shpatën tënde madhështore çveshur;
ish tringëllima e saj-kuj' e armiqve,
shkëlqimi i saj — shkëlqimi i fitores.

Dhe ati hingëllin siç hingëllinte
dhe atëhere kur i shpoje brinjët
që të lëshohej nër betejat flakë,
kufomat duke shkelur që i ngjanin
atkosit korrur fushës nga ajo shpatë
që i ka hije burrit;

se mëshira
kundrejt armikut, dobësinë ka motër.

Gjokset-lëmenj të trimave të tu —
shtrënguar pran' e pranë, që të ndjejnë

rrahjet tokmak të zemrës së shojskokut,
ngritën bedenat e një lloj kështjelle
që s'ishte parë dhe kishte si kurorë
gjoksin tënd leshtor dhe erërrahur.

Asqerët e armiqve atje shëmbeshin,
siç shëmben valët mbi shkëmbenjt e bregut;
thyheshin, ulërinin të përgjakur,
suleshin prapë e thyheshin sërish.
Edhe gjakosja e tyre ish çdo herë
më e rëndë e më i thellë turpi i tyre.
E sa më poshtë merrnin rrokullimën
ato hordhi, me turp, nëpër humnera,
aqë më lart lavdia jote ngjitej
në eterin që s'i gjendet fund e anë.

Pa po u bë ajo legjendë e këngë,
ninull' e ëmbël e foshnjave në djep,
kushtrim i zjarrtë, një trumbetë zgjimi
që gjuhësh të panumërta jehonte,
se ti i kishe këmbët të rrënjosura
në tokën amëtare, kurse shpata,
që vringëllinte në mejdan të luftës,
kryet e osmanllive duke korrur,
priste dhe lakun që për aqë popuj
gati e kish bërë vdekja e pabesë.

Me frymëmarrjen e shqiptarve, Skënderbe,
dhe ata popuj merrnin frymë!
Mbi gjoksin burrëror të shqiptarit
— kështjellë e pamposhtur e lirisë —
u mek vërshim i trubullt i errësirës.

Në ata gjokse gjete ti lirinë,
në ata gjokse gjete ti thëngjillin
dhe flakën ndeze zjarr të trimërisë;
në ata gjokse gjete ti besimin,
që kush e ka nuk jepet asnjëherë:
«Në qoftë, the, se unë s'do jem më
populli është i madh e nuk vdes kurrë.
Cilindo past armik s'do ta pushojë
luftën por me hov të ri do të fitojë!»

Me atin tënd, që ngrihet sipër dheut,
shekujt do shoqërosh, o Skënderbe.
Lavdia fluturon pas teje dhe mban
plloskën me verën gjak të heroizmit,
qeras me të çdo brez e plloska prapë
qëndron e mbushur plot me verën tënde!

DUEL ME VDEKJEN

Shqiptari e ban dekën si me le.

Populli

Mesnatë...

Fashistët si rrebesh
u derdhën në gelinë e myshkët.
Ai — një i vetëm, buzëqesh.
Ata — një turmë, vështrojnë me frikë.

Ecën...

Ai bën të fundmet çape
dhe shkel i sigurt e krenar.
Ata do kthehen të gjallë prapë,
por dridhen sikur venë në varr.

Shulet e pushkëve zhurmuan,
vrapuan fishekët në foletë.

Ata — lëvizën të shqetësuar.
Ai — qëndron përballë i qetë.

Befas, një zë në errësirë
jehoi si një krismë e thatë:
— Thua, a ke ndonjë dëshirë
para se të të përpijë kjo natë?

— Po — u tha trimi.

Dhe xhelatët
i mbajtën veshët si qen gjuetie.
«Mos vallë e trembi varri i hapët?
Mos vallë në gjunjë do të bie?»

— Dua — vazhdoi ai — një krehër
të kreh pak flokët që m'u prishën;
si në ditë feste, porsi dhendër
drejt vdekjes sot dua të nisem.

Gjëmuan pushkët. . .

Por më shumë
gjëmuan ato të pakta fjalë.

Erdhën e u frynë si një furtunë
e tundën fushë e tundën malë.

Armiqtë, të zverdhur, ulën kryet.
Nata u bë sterrë, mbytëse, e ftohtë.
Tërë dritën trimit ja dhanë yjet,
era vrapoi t'i krihte flokët...

VARGJE PËR HEROIN

Thodhori Mastorës

Me flokë të shpupuritur kur sulej në beteja,
— i pari porsi shkrepëtimë që lajmëron furtunën —
thua sikur hakmarrja vetë shtatin e tij po mirrte
e shqipet trimin komunist me admirim vështronin.
Dhe kur betejat mirrnin fund e batalioni çlodhej,
si shatërvan të qeshurat i derdhte komandanti.
Qafuhej me shokët ngrohtësisht dhe dridhte me ta
vallen.

Kur fliste, sikur ndjente pranë hapin e vetë fitores.
Dhe kur në ballë një plumb armik e gjeti dhe e rrëzoi,
i hapi duart si dy flatra të përfaqonte tokën.
Gjaku i dliurë si trëndafilë u hap nëpër dëborë.
S'kish lule më të bukura lirinë të përshëndeste.

BALLADË PËR NJË TUFË FLOKËSH

*Kur të vizitoni muzeun e Gjir
rokastrës vëreni me kujdes një
tufë flokësh të heroinës Perse-
foni Kokdhima...*

Një tufë flokësh sollën një ditë në muze.
Dhe na flasin flokët; (ç'ne se s'kanë zë?)

Vetëm dorë e nënës i kish përkëdhelë
ata flokë të butë, në shami mbështjellë.

Dhe vetëm Liria, atje lart në mal,
i pat shpupuritur flokët me ngadalë.

Kurrë ndonjë furqetë me gurë të çmuar
ata flokë të artë s'i kish zbukuruar.